

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 16/2018-4

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia bližšie neoznačených základných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 202/2006 a jeho uznesením z 18. januára 2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Tos 42/11 z 30. júna 2011, ako aj postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 84/2016 a jeho uznesením zo 14. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 15. decembra 2017 doručené podanie [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*PORUŠENIE PRÁVA*“, ktoré ústavný súd podľa obsahu kvalifikoval ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vo veci namietaného porušenia bližšie neoznačených základných práv garantovaných ústavou postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 202/2006 a jeho uznesením z 18. januára 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos 42/11 z 30. júna 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 84/2016 a jeho uznesením zo 14. septembra 2017, ako aj v súvislosti s jeho rozhodovaním o žiadosti rodičov sťažovateľa 2. novembra 2017 o jeho prepustenie z väzby. Podanie sťažovateľa bolo dané na poštovú prepravu 14. decembra 2017.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol bližšie neoznačeným rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 3 T 202/2006, ktoré nadobudlo právoplatnosť 28. apríla 2007, právoplatne odsúdený a bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody. Uznesením sp. zn. 3 T 202/2006 z 18. januára 2011 okresný súd rozhodol, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia neosvedčil a bol mu nariadený výkon trestu odňatia slobody. O nariadení výkonu trestu s konečnou platnosťou rozhodol krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 4 Tos 42/11 z 30. júna 2011.

Sťažovateľ je toho názoru, že premenou podmieneného trestu na nepodmienený a nariadením jeho výkonu došlo k závažnému porušeniu jeho bližšie neoznačených základných práv garantovaných ústavou. Namieta tiež, že k závažnému porušeniu jeho bližšie neoznačených práv garantovaných ústavou dochádza v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 3 T 84/2016, ktoré mali byť porušené už v prípravnom konaní. V prípravnom konaní nedošlo k doplneniu dokazovania, ktorého sa sťažovateľ domáhal, pričom zastáva názor, že k porušovaniu jeho práv dochádza aj v konaní pred okresným súdom po podaní obžaloby.

Sťažovateľ uvádza, že okresný súd naposledy rozhodoval o jeho väzbe uznesením zo 14. septembra 2017, a to na základe jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 1. augusta 2017, pričom k porušeniu jeho práv malo dôjsť tým, že okresný súd o jeho žiadosti nerozhodol v 30-dňovej lehote. V záverečnej časti podania sťažovateľ uvádza, že jeho rodičia podali taktiež 2. novembra 2017 žiadosť o jeho prepustenie z väzby na slobodu, o ktorej nebolo do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu ešte rozhodnuté, čo tiež hodnotí ako porušenie svojich práv.

Sťažovateľ nepriložil k svojmu podaniu žiadne prílohy, ktoré by mohli preukázať jeho tvrdenia.

Na základe uvedených skutočností sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd prešetril pochybenia okresného súdu a krajského súdu, ku ktorým malo dôjsť pri rozhodovaní o premene jeho podmieneného trestu odňatia slobody na nepodmienečný výkon trestu, ako aj pochybenia okresného súdu pri rozhodovaní o jeho *„žiadosti o prepustenie z väzby... a aby vyhovel mojej žiadosti a prepustil na slobodu“*.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

II.1 K namietanému porušeniu bližšie neoznačených základných práv napadnutým uznesením okresného súdu a napadnutým uznesením krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ napáda podanou sťažnosťou uznesenie okresného súdu sp. zn. 3 T 202/2006 z 18. januára 2011 a uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Tos 42/2011 z 30. júna 2011, ako aj postup, ktorý predchádzal ich vydaniu. Vzhľadom na čas vydania napadnutých rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu je celkom zjavné, že v tejto časti sťažovateľ podal sťažnosť po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd preto túto časť sťažnosti sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

II.2 K namietanému porušeniu bližšie neoznačených základných práv postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 3 T 84/2016 a jeho uznesením zo 14. septembra 2017

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv aj uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 84/2016 zo 14. septembra 2017 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu z 1. augusta 2017. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ podal na poštovú prepravu svoje podanie adresované ústavnému súdu až 14. decembra 2017, t. j. taktiež po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

II.3 K namietanému porušeniu bližšie neoznačených základných práv postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 3 T 84/2016 v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti rodičov sťažovateľa z 2. novembra 2017 o jeho prepustenie z väzby na slobodu

Sťažovateľ namieta porušenie svojich bližšie neoznačených základných práv aj postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 84/2016 v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti jeho rodičov z 2. novembra 2017, ktorou žiadali, aby bol prepustený z väzby na slobodu; okresný súd o tejto žiadosti do dňa podania sťažnosti nerozhodoval.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne

neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd konštatuje, že z ustanovení Trestného poriadku nevyplýva právo blízkych osôb obvineného, teda ani rodičov sťažovateľa, podať žiadosť na prepustenie z väzby na slobodu v mene obvineného. Blízke osoby majú len právo podať sťažnosť proti rozhodnutiam o väzbe a tiež právo ponúknuť záruku za obvineného ako náhradu za väzbu.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na § 79 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhoví, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

Vzhľadom na skutočnosť, že zákon neumožňuje rodičom sťažovateľa podať žiadosť o prepustenie obvineného (sťažovateľa) z väzby, je zjavné, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 84/2016 súvisiacim s rozhodovaním o žiadosti rodičov sťažovateľa z 2. novembra 2017 nemohlo dôjsť k porušeniu žiadneho ústavou garantovaného základného práva. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti sťažovateľa

odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2018